

Mancant quatuor, aut quinque dies sine religiosis vestibus.

De locumense, & Dormitionis.

De Novitiis egressis, vel eieciis.

Quae peragendi post eorum receptionem.

Item quae ante eam requirantur.

Quomodo Capitulum pro Novitiorum receptione institui debeat.

Per aliquod tempus ante

bitus Novitialis, stet per quindecim dies cum suis vestibus Sæcularibus, ut interim possint ejus mores considerari ab omnibus: quibus diebus stet in Cella sub cura Magistri Novitiorum.

Ibi: Manducet, & dormiat.

5. (c) A Regula præscripto censemus in hoc nos non recedere. si Novitii juxta hodiernam consuetudinem comedant in Refectorio communi, sed in Mensa distincta a cæteris, ubi commode videri possint, & dormiant in Dormitorio Novitiatu.

Ibi: Liber discede.

6. (d) Qui Novitius, si discesserit, aut fuerit expulsus, ab alio Monasterio non recipiatur absque participatione Prælati, a quo rejectus fuit, necnon Capituli Generalis, sive Regiminis licentia: & tunc per annum probetur, antequam profiteatur.

7. Quando Novitius aliquis est rejectus a Coenobio, ultra in Monasterio permanere non permittatur.

8. Determinata itaque per Prælatum, & Seniores Novitii receptione, abluantur ei pedes in Capitulo per Patrem Monasterii, assistantibus Monachis, ut dictum est in cap. 55. de hospitibus suscipiendis, & induantur vestimentis Regularibus. Sequenti mane ad Missam statim post Communionem Sacerdotis, & Conventus, quando fit communio Generalis, ad Altare majus ab ipso Abbate detur ei habitus Novitialis, palliolum, videlicet, & scapulare breve.

Ibi: suscipiatur in Congregatione.

9. (e) Prævis tamen Capituli Generalis licentia, & diligenti Visitatorum in actu visitationis examine, ac etiam Magistri Novitiorum, fideli relatione de profectu, cæterisque Novitii qualitatibus, ut quantum ipse ad Religionem si aptus conjici possit, necnon prævio (antequam proponatur Conventui, si recipi debeat) majori partis Seniorum consensu, computata voce Prælati. Qui Seniores hoc casu, quatuor ad minus vocentur, supplendo ex maturioribus, sive Titularibus, si hujusmodi numerus deesset, nec tamen habita licentia, & consensu præfatis recipiatur, nisi duæ ex tribus partibus Conventus consentiant, secundum privilegia nostra.

10. Hoc stricte mandantes, ut nullus ea, quæ in Capitulo dicta de Novitio fuerint (quæ maxime scandalum generare possent) ipsi, aut aliis audeat revelare: si quis vero contra fecerit, dicat suam culpam in Capitulo, & graviter puniatur.

11. Et ut libentius, & cum pacis conservatione omnia procedant, volumus, quod si fuerit in Conventu aliquis dicti Novitii Consanguineus usque ad tertium gradum exclusive, etiam si ipsius Monasterii Prælatu fuerit, tempore ejusmodi discussionis a Capitulo exeat, ut libentius alii quid de ipso Novitio sentiant, loqui possint. In præstando autem suffragio, sicut & cæteri, Capitulo interfint.

12. Eadem quoque ratione idem de Magistro Novitiorum censemus, ut videlicet exposita relatione Superioribus exeat, sicuti etiam a Capitulo, quando de Novitio tractabitur: reversurus ad vota secreta, ut utrobique suffragium suum ferat.

13. Et ut Novitii per solemnem professionem Divino mancipandi obsequio in his, quæ ad suam

vocationem pertinent, sedulo instruantur, districte ordinamus, ut durante eorum probationis anno, saltem per sex menses immediate post susceptum habitum, spiritualibus tantum exercitiis, aliisque Regularibus disciplinis, Canticis Monasticis, & Cæremoniis addiscendis, ac etiam vilibus servitiis, quibus humilitas comprobatur, ab ipsorum Magistris assidue exerceantur.

Ibi: faciat petitionem.

14. (f) Forma professionis, seu petitionis erit hæc videlicet: In Nomine Dni Nostri Jesu Christi Amen. Anno a Nativitate ejusdem 16... die N. Mensis N. Ego D. N. de N. promitto stabilitatem meam, & Conversionem morum meorum, & obedientiam secundum Regulam Sancti Benedicti, coram Deo, & omnibus Sanctis quorum Reliquiæ habentur in hoc Monasterio S. N. de N. in præsentia Rmi P. D. N. a N. ejusdem Monasterii Abbatis (vel Prioris) & Monachorum ejusdem Monasterii sub Congregatione Casinensi, ad cujus rei fidem hanc petitionem manu propria scripsi die, qua supra. Et pro subscriptione Crucem calamo exarat in Cartula petitionis super Altare.

15. Deinde post orationes, vestium benedictionem, ac susceptionem, Sanctique Spiritus invocationem, & cæteras Regulæ, & Congregationis consuetas solemnitates, recipiatur ab omnibus stantibus ad osculum pacis.

16. Declaramus etiam, & firmiter statuimus Commissos nostros Fratrum nostrorum nomine censi, & in eodem numero computari, ac durante eorum probationis anno a Magistro Novitiorum, tam circa corporalia obsequia exerceri, & probari, quam de spiritualibus, ac præsertim de modo mentaliter orandi, pro eorum capacitate instrui debere. Qui nostris Privilegiis inscripti, & specialiter nominati, gratiis, indulgentiis, & immunitatibus, sicut cæteri Monachi plenissime gaudent, donec in Congregatione sub obedientia vixerint, prout in Privilegio Eugenii IV.

17. Et ut tranquillioribus animis propositi sui Dno exhibeant famulatum, & activæ vitæ, cui maxime inservire noscuntur, operam ferventius impendant: omnium bonorum, tam spiritualium, quam temporalium, quæ in nostra Congregatione fiunt, & fiunt in posterum, ipsos Commissos tanquam nostros Fratres participes esse decernimus. Provideatur etiam eorum necessitatibus tam spiritualibus, quam temporalibus omni charitate, & sollicitudine, sicutque Orationes, & Sacra post mortem eorum, sicut consuetum est fieri pro Monachis.

18. Qui Commissi post completum annum probationis, & non ante, quando Prælatu cum Senioribus suis visum fuerit, ac concordati consensu omnium ipsorum, quos quatuor saltem, ultra votum Prælati esse volumus, aut duarum ex tribus partibus Conventus, si Superiores non venerint (dummodo ætatis suæ annum vigesimum primum expleverint) prout decernitur in Institutionibus super receptione, & educatione Novitiorum jussu Clementis VIII. editis, ad stabilitatem recipiantur. Quæ receptio fiat in Capitulo, datoque illis a Prælatu Pallio, vulgo Mantello in signum receptionis, ab ipso, & ab omnibus Monachis sedentibus, recipiantur ad osculum Pacis.

19. Radantur eis mentum, & facies usque supra

professionem erudiantur in necessariis.

Formula Professionis.

Alia quæ eam sequuntur.

De Commissis nostrorum in hunc modum, & privilegiis.

De eorum Professione.

Item de Capillis, & barba, necnon amotione ex Monasterio.

Emittant vota simplicia, dicant in die quædam Pater, & Ave, & aquæ erudiantur in necessariis.

De eorum loco, necnon exercitio diebus festis.

Item scientia literarum.

De Oblatorum receptione, aliisque rebus.

De familiis Monasterii.

De modo recipiendi pueros, & jurando parentum non tribuendi illis bona, sed Monasterio tantum, si velint.

supra aurium summitates; Caput vero tondatur. Nec ipsis liceat mutationem petere; graviter puniendi, si id præsumperint, cum recipiantur pro servitiis Monasteriorum: Ideo mutentur tantum ad instantiam Prælatorum: & pro eorumdem, aut Monasteriorum necessitate, & commodo.

20. Et donec ipsis nobiscum permanere a Superioribus permittitur, teneantur servare Castitatem, Paupertatem, & Obedientiam per vota simplicia, a qua obligatione eo ipso solvuntur, cum eos a Congregatione dimitti contigerit. Et quia etiam ipsi aliquod pensum servitutis Deo persolvere debent, dicant in Nocturnis, & Matutinis orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam triginta vicibus, septem ad Primam, Tertiam, Sextam, Nonam, & Completorium pro qualibet hora; Ad Vesperas duodecim. Deputetur eis Monachus unus prudens ac maturus, qui eos instruat in via obedientiæ, & humilitatis; doceatque Doctrinam Christianam, Præcepta Evangelica, Regulam, & Constitutiones, ac modum inserviendi Missis, decore, ac gravitate, qua decet.

21. Præterea ultimi secundum suos ordines stent, ubique post Monachos. In Refectorio autem comedant in quadam mensa a Monachis separata. Attendatur etiam ne diebus festis vacent otio, sed a præfato Monacho ipsis deputato, exponatur eis pro ipsorum captu verbum Dei.

22. Ordinamus etiam, quod de cætero nulli Commissorum nostrorum permittatur literas ad discere, neque in Clericum recipi possint. Qui vero legere sciunt, cum licentia Superiorum suorum, ita legant, ut cæteri non provocentur, & oriatur scandalum.

23. Oblati non recipiantur, nisi ad formam Juris, ut gaudeant nostris privilegiis. Constituteantur, & communicent quolibet Dominico die, prout statuitur supra in Cap. 46. num. 3. Affigantur autem eis Abbas locum secundum personarum conditionem, & prout ejus prudenti arbitrio videbitur.

24. Ipsi vero Oblati si sunt literati dicant Officium de Domina, & Officium Mortuorum, necnon aliquando septem Psalmos Pœnitentiales cum Litanis secundum suam devotionem; sin autem, penso spirituali quotidiano satisfaciant, sicut Commissi, vel saltem quotidie recitent Virgini precariam majorem Coronam.

25. Hortamur insuper Prælatos, & Cellerrarios, ut cum sollicitudine moribus famulorum in Monasteriis degentium intendant, nec vitiis dedios sustineant; curentque, ut saltem ter in anno, computato Paschate ad Sacramentum, Pœnitentiæ, & Sanctissimæ Eucharistiæ accedant. Conversos autem in Congregatione nostra amplius non recipimus.

De filiis Nobilibus, vel Pauperum qui offeruntur.

CAPUT IIX.

Si quis forte de Nobilibus offert filium suum Deo in Monasterio, (a) si ipse puer minori ætate est: Parentes ejus faciant petitionem, quam supra diximus, & cum oblatione, ipsam petitionem, & manum Pueri involvant in palla Altaris, & sic eum offerant. De rebus autem suis, aut in præfata petitione promittant sub Ju-

rejurando, quia nunquam per se; nunquam per suspectam personam, nec quolibet modo ei aliquando aliquid dent, aut tribuant occasione habendi, vel certe si hoc facere noluerint, & aliquid offerre voluerint, in elemosynam Monasterio pro mercede sua faciant ex rebus, quas dare volunt Monasterio donationem, reservato sibi (si ita voluerint) usufructuario. Atque ita omnia obstruantur, ut nulla suspicio remaneat puero, per quam deceptus perire possit (quod absit) Quod experimento didicimus. Similiter autem, & Pauperiores faciant. Qui vero ex toto nihil habeant, simpliciter petitionem faciant, & cum oblatione offerant filium suum coram Testibus.

DECLARATIO.

Ibi: Si ipse Puer minori ætate est.

1. (a) Hujusmodi Pueros minoris ætatis nullatenus in Congregatione recipimus, ut supra in Cap. 30., de Pueris minori ætate.

Nunc non recipiantur.

De Sacerdotibus qui voluerint in Monasterio habitare.

CAPUT IIX.

(a) Si quis de Ordine Sacerdotum in Monasterio se suscipi rogaverit, non quidem ei citius assentiat. Tamen si omnino perstiterit in hac petitione, sciat se omnem Regulæ disciplinam servaturum. Nec aliquid ei relaxabitur, ut sit, sicut scriptum est. Amice, ad quid venisti? concedatur ei tamen post Abbatem stare, & benedicere, aut Missam tenere, si tamen iusserit ei Abbas. Sin alias nullatenus aliqua præsumat, sciens se disciplinæ Regulari subditum, & magis humilitatis exempla omnibus det. Si forte ordinationis, aut alicujus rei causâ fuerit in Monasterio illum locum attendat, quando ingressus est in Monasterium, non illum qui ei pro reverentia Sacerdotii concessus est. Clericorum autem, si quis eodem desiderio Monasterio sociari voluerit, loco mediocri collocetur. Et ipse tamen si promittit de observatione Regulæ, vel propria stabilitate.

De modo recipiendi Sacerdotes, vel Clericos, eorum officis, ac honore eis deferendo.

DECLARATIO.

Ibi: Si quis de Ordine Sacerdotum.

1. (a) Cum Sacerdotibus, & Clericis Congregationem nostram ingredientibus, observamus ordinem Professionis.

2. Verum Presbyteros propter Sacerdotii reverentiam super alios Novitios collocamus. Idem quoque potest exequi Prælatu de aliis, si sibi videbitur, aliqua rationabili causâ: quibus tamen propter hoc non intendimus præjudicare quoad tempus professionis.

3. Prohibemus etiam præfatis Sacerdotibus celebrationem Missarum per aliquod tempus arbitrio Abbatis, ut ex hoc eorum humilitas comprobetur, & tunc ipsi communicent cum Clericis.

H. m. Sacerdotes præcedant tantum Novitios: nisi Clerici, si Abbati videbitur.

Per aliquod tempus Missis non celebrent.

De Monachis peregrinis qualiter suscipiantur.

CAPUT LXI.

Si quis Monachus peregrinus de longinquis Provinciis supervenerit, si pro Hospite voluerit habitare in Monasterio, & contentus fuerit con-

Malos ejiciant, bonos vero recipiant, & precantur, cum licentiâ tamen Abba-

dum ordinem professionis locum teneant inter se. Post prelatos sequantur ceteri Monachi, secundum ordinem professionis præter eos, qui aliqua de causa degradati fuerint.

2. Quod autem attinet ad Priores, & Decanos Titulares: tituli huiusmodi de cætero facile non con'erantur, sed iis tantum, qui in illis officiis se laudabiliter gesserint, & propter ætatem, aut valetudinis imbecillitatem, ad illa sustinenda inhabiles sunt effecti. Locus autem Superior, ut ajunt, neque a Capitulo Generali, neque a Regimine alicui concedatur per totam Congregationem, sed aliquem in privato Monasterio aliis præferre in arbitrio sit Abbatis juxta Regulam. Cap. 60.

3. Qui ad Sacerdotium, Diaconatum, & Subdiaconatum, expleto secundum Constitutiones nostras tempore non fuerint ordinati quacunque de causa culpabili, teneant locum in præcedenti Capite sibi assignatum, post promotos scilicet ad eum ordinem, ad quem ipsi adhuc promoveri non potuerunt, transacto talis promotionis tempore.

4. Ut autem prædictus ordo melius servari possit, habeatur in singulis Monasteriis Catalogus omnium Monachorum nostræ Congregationis Professorum, in quo singulis annis scribantur, qui professionem emiserunt, appposito die, & anno.

Ibi: Exceptis iis, quos, ut diximus.

5. (b) Ad omnem ambiguitatem tollendam in nostra Congregatione circa illos, quos auctori consilio duximus preferendos: Ordinamus, quod Pater Præfidentis omni tempore primum locum inter Patres Congregationis, & Sedem Abbatis in Choro, si præfens fuerit, teneat in quocumque Monasterio. Quo absente a choro liceat Abbati tenere sedem suam. Benedictionem, & omnia signa, tam particularia, quam generalia faciat, ubique incipiat: Te Deum laudamus, cantet Evangelium ad Matutinum, & Antiphonas duplices.

6. Id ipsum concedimus Visitatoribus, cum in actu visitationis absente Præfidente, fuerint, sed teneant secundi chori primam sedem. Quo visitationis tempore, (vel si forte Præfidentis adfit) in signum Reverentiæ Præfidentis Locum, etiam si esset Visitator teneat secundam sedem primi chori.

7. Quod si Visitatores fuerint in aliquo Monasterio, & non visitationis causa: teneant quidem semper locum super Prælatum, sed signa dumtaxat præminentie faciant principalia sibi invicem deferendo, secundum Ordinem Professionis suæ: nisi forte Præfatus loci esset, & ipse Visitator, quia tunc in Monasterio suo tantum, etiam super antiquiores Visitatores locum tenebit, ratione particularis regiminis, extra tamen publicas functiones, hospitibus loco cedere urbanitatis officium reputamus.

8. Visitator actu, & non officio, si Præfatus extiterit tempore visitationis tantum præcedat Locum Prælatum, nisi qui visitatur, esset & ipse Visitator officio, quo casu immediate post ipsum, locum teneat, & eo absente, omnia signa faciat, sicut, & ceteri Visitatores.

9. Idem servetur in Visitatore actu, qui non esset Præfatus, ut videlicet omnia signa faciat absente Præfato, sicut ceteri Visitatores Præfati.

10. Reliqui vero Præfati faciant ubique in absentia Præfati Locum, & Visitatorum signa præminentie: sibi invicem deferendo, secundum Professionis tempus.

Si aliter Abbati non placuerit.

De non promotis furtiva culpa ad Ordines.

Fit ubique prof. sicut in catalogis.

De loco Præfidentis.

Visitatorum in actu visitatione.

Visitatorum non actu visitationis.

Visitatorum ex non officio.

Visitatorum non Præfatorum.

Aliorum Præfatorum.

11. Præfatus autem Locum si præfens fuerit, præcedet & antiquiores; Titulares vero immediate post alios Præfatos de Regimine, ita tamen, ut qui fuerunt de Regimine, omni loco, & tempore præcedant eos, qui nunquam fuerunt Abbates de Regimine, servantes respectu Professionis suæ tempus, sibi invicem deferendo, & in eorum absentia signa præminentie faciant. Præfatis Abbatibus Titularibus locum assignamus post primam sedem primi chori: Volumusque eos esse subiectos Præfatis, cum quibus degunt per omnia sicuti ceteri Monachi, etiam in scribendis, & recipiendis literis, sicut dictum est Cap. 54. & tenere Loca suæ Professionis, cum in Capitulo generali ceteri Præfati fuerint absoluti. Insuper Abbates Titulares, qui non fuerunt regiminis, genuflectant Abbati Locum de Monasterio exeuntes, & revertentes; necnon cum tarde ad Chorum, & Refectorium venerint. Habeant vestiarium simplex, sicut & ceteri Monachi, & famulus, vel Commiffus eis deputetur ex iis, qui in aliis exercitiis Monasterii intersunt. Omnes autem Titulares, tam qui fuerunt de Regimine, quam qui nunquam fuerunt Regiminis, teneantur revelare pecunias, & res pretiosas, si quas habent, Præfato Monasterii sub penis ab eodem Præfato comminatis. Hortamur autem Præfatos, ut erga Abbates Titulares ætate, & merito venerabiles, officiose, & discrete se gerant.

12. Seniores vero sic sibi invicem deferant, ut Priores Claustrales ex suo Monasterio ad aliud euntes, teneant Locum post Priorem Claustralem Monasterii, in quo fuerint. Magistri autem Novitiorum, sicut immediate post Priorem Claustralem: præcedendo omnes alios Decanos, & faciendo signa omnia, tam præminentie, quam Jurisdictionis in suo Monasterio. In alio vero Monasterio stet super omnes Decanos, excepto Magistro Novitiorum illius Monasterii, & faciat signa tantum præminentie. In alio vero Monasterio stet super omnes Decanos, excepto Magistro Novitiorum illius Monasterii, & faciat signa tantum præminentie. Et absentibus superioribus Monasterii faciant signa, etiam particularia. Similiter, qui non sunt Superiores absentibus Superioribus suis dignitate, & professione idem faciant.

13. Ut autem signa, & actus præminentie, & signa particularia, sive Jurisdictionis cunctis perspicua esse possint: Declaramus actus præminentie eos esse, qui solam Personæ dignitatem consequuntur. Huiusmodi censentur benedictiones Lectionum, mensæ, & Completorii: Recitatio orationis Dominicalis in officiis Divinis, præintonationes Cantici Te Deum laudamus, & Antiphonarum post horas Canonicas, Evangelii Lectio ad Matutinum, aqua lustrali Monachos, & Fratres post Completorium, aspergere, & similia. Edere item signa inchoandi officium, Lectiones, orationes, Comestionem: Et officio, ac mensa expletis, signum exurgendi, aut discendendi dare, præminentiam solam innunt. At præcipere, quod Lectiones, Capitula, aut Antiphona decantentur; Monachis vero ad chorum, vel ad mensam venientibus eisdem post Lectiones recitatas, aut post alias functiones, genuflexis signum dare, ut surgant, aut errantibus mandare, ut genuflectant, actus sunt, & signa Jurisdictionis. Illa ad Titulares superiores spectant: hæc in Superiores regiminis cadunt. Monacho in Capitulo ante Completorium lecturo, signum Lectio-

Præfatorum Localium, & Titularium, & horum illi obedientia.

Reliquorum Superiorum, & aliorum Fractum.

Referentur actus præminentie.

Item actus Jurisdictionis.

Al quos spectant.

lectionis inchoandæ dabit Superior Titularis; Terminandi vero signum Superior Regiminis faciat. Et priusquam Superior Titularis inchoet Te Deum laudamus, a Superiore Regiminis sciscitabitur, num cantu, an absque cantu recitandum sit; quod idem intelligimus faciendum diebus, quibus Completorium cantu persolvendum erit, & in aliis similibus casibus.

14. Abbatem Casinensem propter dignitatem loci, ac reverentiam merito statuimus, ab hac generalitate excipientes, quod in toto Regno Neapolitano præcedat omnes Præfatos etiam loci, & Visitatores (excepto tamen Visitacionis tempore) tam in suo Monasterio, quam in aliis. Extra Regnum Neapolitanum præcedat omnes Præfatos exceptis Visitatoribus, & Præfato Locum.

15. Prior quoque Casinensis in Regno Neapolitano præcedat omnes alios Priores Locum. Extra autem teneat locum suæ professionis.

16. Abbates vero Sancti Pauli de Urbe, & Sanctissimæ Trinitatis Cavæ propter spirituales, & temporales Jurisdictionem, quam in Castris sibi subiectis exercet in Monasterio, & Locis suis tantum super Visitatores, excepto visitacionis tempore locum tenere decernimus. Procurator Generalis in Curia Romana semper, & ubique teneat locum super omnes Abbates; exceptis Visitatoribus, Abbatibus Montis Casini, Sanctissimæ Trinitatis Cavæ, & S. Pauli de Urbe, & Abbatibus Locum.

17. Ordinata per Visitatores, & Præfatos Monasteriorum in Monasteriis suis, durat post eorum officium, nisi a Successoribus fuerint revocata, nec ea volumus revocari, nisi iustis de causis. Et transgressores graviter puniantur.

18. Licentias autem particulares, aut dispensaciones, quæ ultra visitacionis tempus sunt duraturæ, Præfidentis, seu Visitatores nullas concedant, ne forte confusionem potius, quam pacem in Monasteriis relinquunt. Sed illas particularibus Præfatis, qui Animarum sibi commissarum clariorem habent notitiam, relinquunt: nisi in casibus, quos ad se rationabiliter pertinere patebit.

19. Et tunc in scriptis dent præfatas licentias cum appositione parvi sigilli Congregationis, aliter eis non adhibeatur fides, nec ipsis uti valeant, qui eas receperint.

Ibi: Priores Juniores suos Fratres vocent.

20. (c) Ex nostra antiqua consuetudine ad differentiam Mendicantium, Monachos nostros appellamus Domnos, sed auctu Fratres Juniores, Seniores suos Patres vocant, Abbas vero Dominus, & Abbas appelletur.

Ibi: Benedictionem petat.

21. (d) Hanc benedictionis petitionem intelligimus signo magis, quam verbo, ideo per inclinationem Capitis fiat.

De Ordinando Abbate.

CAPUT LXIV.

(a) In Abbatis ordinatione illa semper consideretur ratio, ut hic constituatur, quem sibi omnis concors Congregatio, secundum timorem Dei, sive etiam pars, quamvis parva Congregationis, saniori consilio, elegerit. Vitæ autem merito, & sapientiæ doctrina eligatur, qui ordinandus est: etiam si ultimus fuerit in ordine Congregationis. Quod si etiam omnis Congregatio vitis

fuis (quod quidem absit) consentientem personam pari consilio elegerit, & vitia ipsa aliquatenus (b) in notitiam Episcopi (ad cuius diocesim pertinet Locus ipse) vel Abbatis, aut Christianis vicinis claruerint: prohibeant pravorum, prævalere consensum, & Domui Dei dignum, constituant dispensatorem: Scientes pro hoc se recepturos mercedem bonam, si illud caste, & zelo Dei faciant, sicut e contrario peccatum, si negligant.

Ordinatus autem Abbas cogitet semper quale onus suscepit, & cui redditurus est rationem villicationis suæ; sciatque sibi oportere prodesse magis, quam præesse. Oportet ergo eum esse doctum in lege Divina, ut sciat unde proferat nova, & vetera: castum, sobrium, misericordem, & semper superexaltet misericordiam iudicio, ut idem ipse consequatur. Oderit vitia, diligit Fratres. In ipsa autem correctione prudenter agat, & ne quid nimis: dum nimis eradere cupit eruginem, frangatur vas: suamque fragilitatem semper suspectus sit: memineritque, calamum, quassatum non conterendum. In quibus non dicimus, ut permittat nutriri vitia: sed prudenter, & cum charitate ea amputet, prout viderit cuique expedire, sicut jam diximus, & studeat plus amarum, quam timere: non sit turbulentus, & anxius; non sit nimis, & obstinatus; non sit zelotypus, & nimis suspiciosus: quia nunquam requiescet. In ipsis imperiis suis sit providus, & consideratus: sive secundum Deum; sive secundum seculum; sint: opera quæ injungit discernat, & temperet; cogitans discretionem S. Jacobi dicens: Si greges meos plus inambulando fecero laborare, mortentur cuncti uno die. Hæc ergo, aliaque testimonia discretionis matris virtutum sumens, sic omnia temperet, ut sit, quod, & fortes cupiant, & infirmi non refugiant. Et præcipue, ut præsentem Regulam in omnibus conservet: ut dum benedixit, ministraverit auctoritate Domino, quod servus bonus qui erogavit triticum conservis suis in tempore suo: Amen dico vobis, ait, super omnia bona sua constituet eum.

DECLARATIO

Ibi: in Abbatis ordinatione.

1. (a) Hodie secundum privilegia nostra eliguntur per Capitulum Generale, aut per Dietas, sescui anno post Capitulum celebrandas; in quibus interveniant tantummodo Præfati Regimen habentes.

2. Et nemo deinceps in Abbatem de Regimine eligi possit, nisi prius per quinquennium expletum fuerit Prior Claustralis, & in observantia Regulari immediate exercitatus, præter Cancellarium, & Capfarium, dummodo Priores extiterint, & tempus a Constitutionibus præfixum habuerint. Nec etiam quis eligi possit in Abbatem cum solo titulo, nisi prius fuerit Abbas cum Regimine, vel saltem Prior Claustralis, qui per expletum quinquennium in Prioratus regimine se laudabiliter gesserit. Illa siquidem dignitas talibus debetur, tanquam de Congregatione benemeritis. Locus vero inter Abbates, tam de Regimine, quam cum solo titulo, nemini impotens concedatur. Si quis autem contra presentis Constitutionis formam, promotus fuerit, eo ipso huiusmodi promotiones nullas, & invalidas declaramus. Præfatorum vero electiones fiant secun-

Quibus dotibus prædictus esse debeat.

Eligantur Abbates a Capitulo Generali, vel Dieta.

Qui eligi possint, vel debeant in Abbatis regimine, vel tituli: nemini tamen concedatur locus inter Abbates.

tis eorum, si notum fuerit Monasterium.

stetudine loci, quam invenerit, & non forte superfluitate sua perturbat Monasterium, sed simpliciter contentus est, quod invenerit: suscipiatur quanto tempore cupit. Si qua tamen rationabiliter, & cum humilitate charitatis reprehendit, aut ostendit, tractet Abbas prudenter, ne forte cum propter hoc ipsum Dominus direxerit. Si vero postea voluerit stabilitatem suam firmare, non renuat talis voluntas, & maxime quia tempore hospitalitatis potuit ejus vita dignosci. Quod si superfluous, aut vitiosus inventus fuerit tempore hospitalitatis, non solum non debet sociari corpori Monasterii; verum etiam dicatur ei honeste, ut discedat, ne ejus miseria etiam alii vitentur. Quod si non fuerit talis, qui mereatur projici: non solum si petierit, suscipiatur (a) Congregationi sociandus; verum etiam suadeatur, ut stet: ut ejus exemplo alii erudiantur, quia in omni loco uni Domino servitur, & uni Regi militatur. Quem etiam si talem esse perspexerit Abbas, liceat etiam in superiore aliquantulum constituere loco. Non solum autem Monachum, sed etiam de supradictis gradibus Sacerdotum, vel Clericorum, stabilire potest Abbas in majori quam ingreditur loco, si ejus talem perspexerit esse vitam. Caveat autem Abbas ne aliquando de alio noto Monasterio Monachum ad habitandum suscipiat, sine consensu Abbatis ejus, aut literis commendatis, quia scriptum est: Quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris.

DECLARATIO.

Ibi: Congregationi sociandus.

1. (a) Sanctissimus P. N. in Regula videtur concedere Monachos alterius Monasterii suscipi posse, si tamen literas commendatitias habuerint. Verum cum temporibus nostris multae succreverint Religiones, varique sint earum mores, & ex his plerique levitate potius, quam sanctitatis zelo propria deferentes loca, ad nostrae accedentes, difficillime jam assumptos mores deponere valent, imo in stabilitate sua, vel murmurando, vel detrahendo iis, quae apud nos vident, sapissime gregem conturbant, & cum longa experientia didicerimus, raro tales ad profectum de quo sibi blandiuntur pervenisse.

Propterea, ut eorum stabilitati, & nostrae Congregationis paci utiliter consulatur, nullus de ordine Mendicantium suscipi debet in Monachum Congregationis nostrae, quia ex Constitutione Martini PP. V. recipientes, essent ipso facto excommunicati, & ipse receptus cogere redire ad suum Ordinem, quorum postremum jubet quoque Pius V.

2. Ordinamus secundo quod Professi in Congregatione nostra, si alibi firmaverint stabilitatem suam, & redire voluerint, recipiantur, sed omnino, observatis quae in Cap. 29. statutata sunt.

3. In recipiendis aliis Religiosis de Ordinibus non mendicantium, servanda est Constitutio Pii V., & praeterea licentia Capituli Generalis praehabebatur, qua non obtenta, neminem admittendum esse dicimus.

De Sacerdotibus Monasterii. CAP. LXII.

Si quis Abbas sibi Presbyterum, vel Dia-

Nunc cum alii sint tempora.

Non recipiantur Fratres mendicantes.

Professi vero nostri iterum suscipiantur juxta supra statuta.

Sed alii Religiosi juxta Const. Pii V.

conum ordinare petierit de suis (a) eligat (b) qui dignus sit sacerdotio fungi. Ordinatus autem caveat elationem, aut superbiam, nec quidquam praesumat, nisi quod ei ab Abbate praecipitur, sciens se multo magis disciplinae Regulari subditum, nec occasione Sacerdotii obliviscatur Regulae obedientiam, & disciplinam: sed magis, ac magis in Domino proficiat. Locum vero illum semper attendat, quo ingressus est Monasterium praeter Officium Altaris; etsi forte electio Congregationis, & voluntas Abbatis pro vita merito cum promovere voluerit. Qui tamen Regulam a Decanis, vel Praepositis constitutam sibi servandam sciat: Quod si aliter praesumpserit, non ut Sacerdos, sed ut rebellis judicetur. Et saepe admonitus, si non correxerit etiam Episcopus adhibeatur in testimonium. Quod si nec sic, clarescentibus culpis, projiciatur de Monasterio, Si tamen talis fuerit ejus contumacia, ut subditi, aut obedire Regulae nolit.

DECLARATIO.

Ibi: Eligat Abbas.

1. (a) Cum consilio, & consensu majoris partis Seniorum suorum computato voto Praelati.

Ibi: Qui Dignus est.

2. (b) Ideo volumus, quod Patres Monasteriorum una cum Senioribus prius diligenter promovendos ad Sacros Ordines, maxime vero ad Sacerdotium examinent super sufficientia, & literatura, moreisque, & vitam attentius considerent. Et si (humana tamen fragilitate inspecta) fuerint judicati ad Officium, ad quod assumuntur, idonei, non prius ordinentur, quam obtenta licentia a Capitulo Generali, ac etiam a Visitatoribus: quam ipsi dare non possint, nisi in actu Visitationis, ut praesentialiter de eorum vita, & moribus, ac literarum sufficientia indagare, & cognoscere possint.

3. Casu vero magne necessitatis, puta propter mortem aliorum Sacerdotum, vel amotionem, ita quod scandalum esset expectare tempus Capituli, vel visitationis: sufficiat licentia Praesidentis, vel unius Visitatoris, vel (si arctior necessitas urget) Praelati, & Seniorum, praemissa, ut diximus, examinatione, & discussione circa Ordinandos.

4. Hoc sane ante omnia attendentes, quod nullus etiam his stantibus necessitatibus, ad aliquem ordinem promoveatur nisi de biennio in biennium a die ingressus Religionis sine licentia Capituli Generalis, vel Regiminis, a quibus iustas ob causas omnes praedicti poterunt per annum dispensationem obtinere, servatis tamen Sacri Concilii Tridentini, aliisque Apostolicis Decretis, quoad hujusmodi ordinandos.

5. Visitatores vero possint ex legitima causa dispensare per duos, aut tres menses tantum, cum hujusmodi Ordinandis salvis adamussim Decretis Concilii Tridentini, ut supra.

6. Si quis autem a Capitulo proxime praeterito, aut a Visitatoribus, aut ab Examinatoribus Episcopalibus ad praefatos Ordines insufficientiam, vel aliam causam, non fuerint admitti, non possint amplius per integrum annum praesentari, ut promoveantur. Interim teneant locum post eos, qui jam promoti erunt ad eum Ordinem, ad quem

Abbas ad Diaconatum, vel Presbyteratum, dignos promovet, qui tamen non se extollant, aliter puniuntur juxta alibi decreta.

In Capitulo seniorum, in studio e sanitate, eligendi sunt, nec promovendi sine licentia Capituli Generalis, & Visitatorum.

Urgente vero necessitate, sufficit licentia Praesidentis, vel Visitatoris, vel Abbatis, & Seniorum.

Sed ab uno ad alium Ordinem biennium fluat, quod immutari potest Capitulo Generali, vel Regimine.

Vel etiam Visitatores.

De reiectis in examine, & non idoneis.

ad quem ipsi minus idonei fuerunt reperti. Quod non solum de reiectis, sed etiam de non propositis, ob insufficientiam intelligi volumus, ut sic saltem rubore confusi magis solliciti reddantur ad necessaria discenda. Qui deinde cum fuerint ordinati restituantur suo loco Professionis.

7. Et si aliquis (praedictis omnibus non observatis, aut non repertus idoneus) fuerit ad aliquem ordinem promotus, non permittatur ei ordinis administratio, donec judicetur idoneus. Et Superior Monasterii, qui voluerit, vel etiam permiserit quempiam promoveri, puniatur judicio Capituli Generalis.

8. Caveant etiam Patres ne primo anno, quo quis Monachus alicui monasterio deputatur, eum ad Ordines Sacros promoveri faciant, nisi servatis supradictis omnibus, & insuper habito consensu Praelati, & Seniorum Monasterii, in quo prius idem morabatur.

9. Mandantes universis Praelatis nostrae Congregationis quatenus pro missis novis celebrandis, non permittant solemnes invitationes, aut oblationes fieri, sed pure, ac simpliciter, (propterea nostrae consuetudinis est) celebrentur, nec Missae novae cantentur in alienis quibusvis Ecclesiis, sed tantum in Ecclesia Congregationis.

10. Ordinati Sacerdotes si celebrare noluerint, dicant in choro Antiphonas, sicut Clerici, nisi aliqua legitima de causa per majoris partis Seniorum judicium approbata, excusentur.

11. Et quia ad Sacerdotis officium pertinet ligare, & solvere in quo auctoritas, & scientia requiritur, injungimus Praelatis, ut ad audiendas Confessiones secularium eligant, aut proponant Monachos ad id idoneos, juxta dispositionem Concilii Tridentini, & Constitutiones nostras. Et hoc diligentius attendi volumus, ne (quod absit) in animarum detrimentum, & Religionis confusionem, aliquos ad tantum munus exercendum minus habiles praesentari contingat. Districte prohibentes, ne aliquis ex nostra Congregatione Monachus possit hujusmodi facultatem audiendi Confessiones ab Ordinaris locorum petere, & obtentis licentiis uti absque Abbatis sui licentia. Contra facientes vero graviter puniantur. Deputent insuper in singulis Monasteriis juxta Decretum felicitis recordationis Clementis VIII. super casuum reservatione duos, tres, aut plures Confessarios pro subditorum numero majori, vel minori: iique sint docti, prudentes, ac charitate praediti, qui non reservatis eos absolvant, & quibus etiam reservatorum absolutio committatur, quando casus occurrerit.

12. Qui ad hoc munus electi student diligenter huic tam commendabili officio se aptos reddere, omnemque industriam adhibeant, ut ob Dei honorem, animarumque salutem (qua nihil est Deo acceptius) opus suum utiliter exequantur. Quod ut dignius adimpleatur etiam Visitatores, si opus fuerit, Praelatis haec omnia exacte servare mandabunt.

13. Interdicet etiam Praelatus sub gravi poena, iis, qui ad audiendas Confessiones sunt deputati, ne quavis occasione, seu praetextu pietatis, & eleemosynae pauperibus faciende, neque etiam pro Missis celebrandis aliquam pecuniam petant, aut oblatam a confidentibus accipiant quovis quaesito colore. Quod si quis ex confidentibus pertinacius insisteret aliquid dare, ad Sacristam Monasterii dirigatur.

De iis, qui ex uno in aliud Monasterium transferunt.

De prima Missa Sacerdotum.

De non celebrantibus Sacerdotibus.

De Confessionibus publicis, & privatis.

Reddunt se dignos tanto ministerio.

Nihil a confidentibus accipiant.

14. Inhibemus Praelatis praeterea, & Monachis nostrae Congregationis occasione visitationis, aut assistentiae infirmorum extra Monasteria dormire.

15. Ad funera, & mortuorum exequias nulli omnino accedere liceat.

16. Denique Monachis nostris fugitivis si qui fuerint, vel qui extra obedientiam nostram ad sacros Ordines promoverentur, si redierint, non permittatur in eis ministrare, nisi per Capitulum Generale cum eis dispensetur, & ex novem Diffinitoribus octo consentiant. Si quis autem in Apostasia, quod Deus avertat, Ordines receperit, ab eorum administratione perpetuo arcendus erit.

De Ordine Congregationis.

CAPUT LXIII.

Ordines suos in Monasterio ita conferent, ut conversionis tempus, & vite meritum discernit, vel ut Abbas constituerit. Qui Abbas non conturbet gregem sibi commissum, nec quasi libera viens potestate injuste disponat aliquid: sed cogitet semper, quia de omnibus Judiciis, & operibus suis redditurus est Deo rationem. Ergo (a) secundum ordines, quos constituerit, vel quos habuerint ipsi Fratres, sic accedant ad pacem, ad Communionem, ad Psalmum imponendum, in choro standum, & in omnibus omnino locis aetas non discernatur in ordine, nec praedictet: quia Samuel, & Daniel pueri Presbyteros judicaverunt. Ergo (b) exceptis iis, quos (ut diximus) altiori consilio Abbas praetulerit, vel degradaverit, certis ex causis, reliqui omnes, ut convertuntur, ita sint, ut verbi gratia, qui secunda diei hora venerit in Monasterio juniorem se noverit esse illo, qui prima hora diei venit, cujuslibet aetatis, aut dignitatis sit.

Pueris vero per omnia ab omnibus disciplina teneatur. Juniores ergo Priores suos honorent; Priores vero Juniores diligant. In ipsa autem appellatione nominum nulli liceat alium puro appellare nomine, sed (c) Priores Juniores suos Fratres nominent: Juniores autem Priores suos Nonnos vocent, quod intelligitur paterna reverentia. Abbas autem quia vices Christi agere videtur, Dominus, & Abbas vocetur; non sua assumptione, sed honore, & amore Christi. Ipsae autem cogitet, & sic se exhibeat, ut dignus sit tali honore. Ubiunque autem sibi obviant Fratres, Junior a Priore (d) benedictionem petat. Transiente majore, Junior furgat, & det ei locum sedendi; nec praesumat Junior confedere, nisi ei praecipiat senior suus, ut fiat, quod scriptum est: Honore invicem praevinentes. Pueri parvuli, vel adolescentes in Oratorio, vel ad mensam cum disciplina ordines suos consequantur. Foris autem, vel ubi ubi custodiam habeant, & disciplinam, usque dum ad intelligibilem aetatem perveniant.

DECLARATIO.

Ibi: Secundum Ordines, quos constituerit.

1. (a) Declaramus secundum morem nostram antiquum, quod post Abbates Regiminis sint Abbates Titulares, deinde Priores Claustrales; Post praedictos sint Priores Titulares, deinde Magistri Novitiorum, postea Decani; Qui secundum

De visitantibus infirmos.

De funebus, & exequiis. De fugitivis, & apostatis Sacerdotibus.

Attendatur tempus conversionis, & meritum perfonarum.

De honore, quem debeant superiores inferioribus, eorumque nominibus.

Adolescentes sint sub disciplina usque ad certum tempus.

De ordine inter superiores servando.

secundum merita, non ad favorem Principum, juxta formam Brevis Apostolici Gregorii XIII., de quo in prima parte ordinationum, & pravia Visitatorum approbatione. Qui Abbates ex Indulto Sedis Apostolicæ habent omnia privilegia, & insignia, & jurisdictionem, quam Abbates perpetui, & benedicti habere consueverunt. Quod enim nostri nunc, & olim non benedicuntur solemaiter, indultum fuit ad favorem Congregationis, non in detrimentum dignitatis, ut ex privilegio Eugenii IV.

3. Membra Monasteriorum suorum, & beneficia sibi subiecta visitare teneantur. Prohibemus Prælati ipsi accessum ad Curiam Romanam, nisi de consensu P. Præsidentis, & utriusque Visitatoris suæ Provinciae, necnon Abbatis S. Pauli, & Procuratoris in Curia.

5. Prohibemus etiam eis executionem ultimarum voluntatum, ut videlicet neque ipsi id exercere, neque Monachos suos ad hujusmodi habitare valeant, sine licentia Patris Præsidentis, aut Visitatorum, nisi in casu alicujus imminentis necessitatis. Evitent quoque superfluos, & vanos apparatus in cameris, omnemque pretiosam suppellectilem statui pauperum minime convenientem. Super quod invigilent PP. Visitatores, & tales excessus (si quos invenerint) referant Regimini, a quo severe erunt puniendi, qui prima vice cum charitate admoniti, non abstinuerint.

6. Damus eis liberam, & ordinariam potestatem regendi, & gubernandi Monasteria per Capitulum Generale, vel Regimen ipsi commissum: Monachosque, ac Commissos, & Novitios, ceterosque ad Monasteria sibi credita spectantes, tam in spiritualibus, quam in temporalibus secundum S. P. N. Benedicti Regulam, & Constitutiones nostras. Ipsi autem cum in Prælatos eliguntur, aut ad aliud Monasterium mutantur, quamprimum se ab omnibus aliis negotiis expedientes, recto tramite ad sibi assignata Monasteria se conferant. Damus insuper eis potestatem eligendi sibi confessarios, qui eos absolvant, & salutarem eis poenitentiam injungant, auctoritatem etiam audiendi confessiones omnium Prælatorum, & Fratrum nostræ Congregationis ad eorum Monasteria venientium, vel alicui ex suis Monachis facultatem prædictam committendi.

7. Præterea eis conferimus potestatem examinandi licentias Fratrum nostrorum, & quos repererint non complexisse conditiones suarum licentiarum, vel aliter deprehenderit fugitivos, gyrovgos, vel Apostatas capi faciendi, & in custodia retinendi, impetrato etiam, si opus fuerit auxilio brachii secularis.

8. (b) Hodie ex Indulto Apostolico tota nostra Congregatio, & singula Monasteria exempta sunt ab Ordinariis jurisdictione, & immediate Apostolicæ Sedi subiecta. Quibus autem casibus ad Ordinarios recurrendum sit, jura præscribunt.

De Præposito Monasterii.

CAPUT LXV.

Sæpius quidem contingit, ut per ordinationem Præpositi scandala gravia in Monasteriis oriantur, dum sint aliqui maligno spiritu super-

Abbatum juris, & privilegia.

Exorum visitatio.

Nonnulla eis inceduntur omnino, vel sine licentia.

Conceditur vero multiplex potestas.

Monasteria non sunt subiecta Ordinariis jurisdictioni.

Multa oriuntur propter Præpositum, maxime si ab eis

bix inflati, qui æstimantes se secundos Abbates esse, asumentes sibi tyrannidem scandala nutriunt, & dissensiones in Congregatione faciunt, & maxime in illis locis, ubi ab eodem Sacerdote, vel ab eisdem Abbatibus, qui Abbatem ordinant, ab ipsis etiam & Præpositus ordinatur. Quod, quam sit absurdum, facile advertitur, quia ab ipso initio ordinationis, materia ei datur superbiendi dum ei suggeritur a cogitationibus suis exutum eum esse a potestate Abbatis sui, quia ab ipsis est ordinatus, a quibus & Abbas. Hinc suscitantur invidiæ, rixæ, detractiones, æmulationes, dissensiones, exordinationes. Et dum contraria sibi invicem Abbas, Præpositusque sentiunt, & ipsorum necesse est sub hac dissensione animas periclitari, & ii, qui sub ipsis sunt, dum adulantur partibus, eunt in perditionem. Cujus periculi malum illos respicit in capite, qui talibus in ordinatione se fecerunt auctores.

Ideoque nos prævidemus expedire propter pacis, charitatisque custodiam in Abbatis pendere arbitrio (a) ordinationem Monasterii sui. Et si potest fieri per Decanos ordinetur (ut antea disposuimus) omnis utilitas Monasterii, prout Abbas disposuerit, ut dum pluribus committitur, unus non superbiat. Quod si aut locus expetit, aut Congregatio petierit rationabiliter cum humilitate, & Abbas judicaverit expedire, quemcumque elegerit Abbas cum consilio Fratrum timentium Deum, ordinet ipse sibi Præpositum. Qui tamen Præpositus illa agat cum reverentia, quæ ab Abbate suo, ei injuncta fuerit, nihil contra Abbatis voluntatem, aut ordinationem faciens, quia quantum Prælatus est ceteris, tantum eum oportet solite obsequere præcepta, Regulæ. Qui Præpositus, si repertus fuerit vitiosus, aut elatione deceptus superbiæ, aut contemptor Sanctæ Regulæ fuerit comprobatus, admonetur verbis usque quater, si non emendaverit, adhibeatur ei correctio disciplinæ Regularis. Quod si neque sic correxerit, tunc deiciatur de Ordine Præposituræ, & alius, qui dignus est in loco ejus subrogetur. Quod si, & postea in Congregatione quietus, & obediens non fuerit, etiam de Monasterio expellatur. Cogitet tamen Abbas se de omnibus Judiciis Deo redditurum rationem, ne forte invidiæ, aut zeli flamma urat animam.

DECLARATIO.

Ibi: Ordinationem Monasterii sui.

1. (a) Sicut nobis est curæ, ne Prælati existant perpetui, sed quolibet Capitulo a sua Prælatione absolvantur, ita diligenter intendimus, ne Præpositus Monasterii, qui secundum morem nostrum Prior Clausstralis vocatur; Senioresque, ac ceteri Officiales Monasteriorum perpetui videantur.

2. Idcirco statuimus, ut postquam Prælatus ad Monasterium sibi assignatum venerit infra octo dies, si commode fieri poterit, convocatis cunctis Fratribus in Capitulo realiter absolvat omnes habentes aliquod officium, vel administrationem, vel titulum. Ipsiq; signum assensus prædicte absolutionis, inclinatio capite reverenter assurgant: accusantesque se de excessibus suis in hujusmodi officiis commissis, veniam profratrum omnibus, postulent: clavesque ad ipsa officia

dem, ac Abbas, ordinant fuerit.

Hinc tantum necessitate, urgente eligatur Præpositus, quem ordinet Abbas, cui ille obediat, alius puniatur.

Ter in anno legantur Ordinationes Capituli.

Mortuo Præposito, vel absente, vel Capitulo tempore Prior presit regimini juxta illius ordinationes.

Item aliquando Prælato presente.

Ei pareant Cellarii.

Nihil tamen immutetur.

Superiores, & Officiales omnes singulis Capitulis innoventur.

Quomodo Prælatus deponere, & eligere debeat Officiales.

cia pertinentes, si quas habent, Prælato assignent, prætereaque omnia, ut supra in Cap. 33. si debeat Monachi proprium aliquid habere, ac locum professionis teneant, nec in ipsis officiis ulterius se intromittant, nisi Prælatus aliter disposuerit, & eorum curam ipsis interim commiserit.

3. Omnes etiam, qui occasione alicujus officii in superiori loco erant constituti per tres saltem dies loca suæ professionis teneant. Prælatus vero, qui ad Capitulum Generale non accesserit, si confirmatus in eodem loco fuerit, id ipsum faciat intra octo dies, postquam de ipsa confirmatione certior factus fuerit.

4. Itaque nutu Prælati juxta tenorem Regulæ Præpositus, ceterique Officiales instituantur, & inde rursus amoveantur cum consilio tamen Seniorum suorum.

5. In nova Officialium, vel depositione, vel publicatione, Prælatus legat in Conventu ordinationes, & admonitiones factas in Capitulo Generali, quæ ter in anno legenda sunt, ne quis de ignorantia se excuset, cum videlicet Prælatus redierit a Capitulo Generali circa festum omnium Sanctorum, & circa Quadragesimam.

6. Constituiamus etiam, ut casu, quo Prælatus moreretur, aut ad Capitulum Generale proficisceretur, omnis ejus in spiritualibus auctoritas remaneat penes Priorem. Quæ auctoritas duret, donec ad Monasterium veniat novus Prælatus, vel pristinus revertatur, etiam si loco Prælati relictus fuit, alteri Monasterio fuisset assignatus.

7. Volumus autem eo tempore id observari, quod Prælatus constituerit antequam moreretur, vel ad Capitulum pergeret. Quod si Prior, vel alius Superior contra fecerit, & scandalum ob id ortum fuerit, deponatur. Si autem res minoris momenti fuerit, stet per mensem in loco suæ Professionis, ut obedientiam, & humilitatem discat.

8. Similiter si contigerit Prælatum ad Capitulum non accessisse, cessante causa manifestæ infirmitatis, aut alia legitima causa judicio P. Præsidentis, aut Visitatorum approbanda, ipso facto, ut ceteri Prælati fuerint in Capitulo absoluti, ipse quoque absolutus intelligatur, & in Priorem Clausstralem tunc, & eo casu omnis tam in spiritualibus, quam in temporalibus, transferatur potestas usque ad novam provisionem Monasterii.

9. Secus autem si cum licentia prælatorum, aut justo infirmitatis impedimento remanserit: tunc enim ei continuatam omnem potestatem usque ad novum Prælatum, vel suam confirmationem, declaramus.

10. In supradictis casibus Cellarii, & alii, qui temporalia curant, interim recurrant ad prædictum loco Prælati constitutum, ipsique pareant, & ejus consilio, & assensu omnia faciant.

11. Sed præter casus prædictos, Prælati declarent (dum eos a Monasterio abesse contigerit) quam auctoritatem relinquunt suo in loco remanentibus, tam circa reservados, quam circa reliqua occurrentia.

12. Caveant interea Priores Clausstrales diligenter, ne Prælati suis absentibus, æstimantes se secundos Abbates, Fratribusque gratificari cupientes novitates facere, & per ordinationum, tenorem, seu rationabilem consuetudinem dispensare, vel recreationes concedere ullo pacto de cetero presumant: si secus fecerint, graviter puniantur.

13. Quapropter ordinamus, ne ille immediate Monasterio, in quo quis Prior fuerit, possit in Prælatum deputari, sed si promovendus fuerit, alii Monasterio promoveatur deputandus.

De Offitio Monasterii.

CAP. LXVI.

(a) Ad Portam Monasterii ponatur Senex Sapiens, qui sciat accipere responsum, & reddere, cujus maturitas eum non sinat vagari. Qui Portarius Cellam debet habere juxta portam, ut venientes semper præsentem inveniant, a quo responsum accipiant. Et mox, ut aliquis pulsaverit, aut Pauper clamaverit; Deo gratias, respondeat, aut benedicat, & cum omni mansuetudine timoris Dei reddat responsum festinanter cum fervore charitatis. Qui Portarius, si indiget solatio, Juniores Fratrem accipiat. (b) Monasterium autem, si fieri potest, ita debet construui ut omnia necessaria, id est aqua, molendinum, hortus, pistrinum, vel artes diverse intra Monasterium exercentur, ut non sit necessitas Monachis vagandi foras, quia omnino non expedit animabus eorum. Hanc autem Regulam sæpius volumus in Congregatione legi, ne quis Fratrum de ignorantia se excuset.

DECLARATIO.

Ibi: Ad Portam Monasterii ponatur Senex.

1. (a) Non tam ætate, quam moribus.

Ibi: Monasterium si fieri potest ita debet construui.

2. (b) Quia sæpe ex multa aviditate ædificandi magnas jacturas Monasteria patiuntur, & plerumque ipsa ædificia, regulariter viventibus, minus congrua construuntur, dum pro libito quisque ædificare satagit; idcirco ordinamus, & constituimus, ut ædificia Monasteriorum non facile, aut præcipiantur per Prælatos nostræ Congregationis, aut construuntur, aut destruantur.

3. In ipsis igitur ædificiis, si res extiterit quinqueaginta scutorum, aut minoris sumptus (dummodo Monasterium non sit are alieno gravatum) & modice novitatis, eam a Prælati fieri permittimus. Si vero paulo majoris sumptus, & novitatis, faciant cum consensu Seniorum suorum votis secretis.

4. Quod si ædificia ipsa grandis sumptus essent, aut notabilis novitatis, non fiant sine consensu prædictorum Prælatorum, & Seniorum, addita etiam licentia, seu consensu Capituli Generalis, vel Regiminis.

5. Et hæc ipsa notabilitas consideretur secundum conditiones Monasteriorum, habito respectu ad expensas, seu novitates, seu aliam rem, nota dignam; quia sæpe contingit parvam rem, puta scalam, ostium, & hujusmodi majoris esse novitatis, quam unius, vel plurium Camerarum ædificium.

6. Si autem contigerit, Fabricam aliquam notabilem fieri debere in Monasterio, ubi Prælatus fuerit Præsidentis, aut Visitator, advocetur alter Visitator, qui si accedere non possit, advocentur duo Patres viciniore.

7. Cum vero evenerit, Visitatorem discordare a sensu Patris Monasterii, & Deputatorum, aut aliter simul concordare non posse, tunc differatur ad Capitulum, aut recurratur ad Regimen; & audita Sententia Visitatorum, aut aliorum

Nec prima vice eligatur Abbas sui Monasterii.

De Offitio officio, Cellas, & solatio.

In Monasterio sine omnia necessaria.

Prælati non facile ædificent.

Nec sine consensu seniorum.

Vel etiam Capituli Generalis, vel Regiminis.

Idem dicendum de Præsidente, vel Visitatore.

rum Patrum vicinorum, necnon Prælati, & Seniorum, stetur iudicio majoris partis eorum.

De modo edificandi, & modulis constructis.

8. Et prædicta intelligantur non solum de re edificanda, sed etiam de modo, qualiter scilicet construi debeat.

9. Unde in omnibus Congregationis nostre Monasteriis, si juxta prædictum ordinem edificare contigerit, prius moduli fiant arbitrio Præsidentis, & Visitatorum, adjunctis aliis duobus Prælati.

10. Nullus vero Prælatorum audeat mutare ipsos modulos, aut ædificia per alios incepta, nisi de Capituli Generalis, vel saltem Visitatorum licentia, addito etiam Peritorum consilio, & si quis voluerit in Monasterio, ubi aliquid hujusmodi inceptum sit, edificare, teneatur omnino Fabricas cœptas perficere, nec aliunde initium ædificandi sumere possit.

Abique tamē ornamentis.

11. In quibus quidem ædificiis ubique vitentur cujusvis generis ornamenta, & præsertim in Cameris, & hospitii, præterquam in Ecclesiis, rebusque Ecclesiasticis Divino cultui dicatis.

Nihil agendi de ere alieno sine licentia.

12. Præterea ordinamus, ne quis Congregationis nostre Prælati, Rector, aut Cellerarius, propter hujusmodi ædificia construenda, Monasterium ere alieno gravet, nec ultra Monasterii sui possibilitatem, hoc est annuum proventum, pecuniis alienis sine Capituli Generalis, aut duorum Visitatorum ad minus licentia, quæ non est concedenda nisi in casu evidentis necessitatis, vel utilitatis edificare, vel emere bona immobilia audeant.

Idq; sub gravibus poenis.

13. Constitutioni huic nostre si quis contra facere ausus fuerit, poena privationis dignitatis, Regimini, & officii in proximo futuro Capitulo subiacebit, districte injungentes Visitatoribus, ut supra hujusmodi contraventionibus, petito prius, & accepto in actu visitationis Juramento inquirant. Et informationem de super captam, Diffinitoribus deferant, a quibus culpabiles erunt puniendi poenis prædictis.

De Fratribus in via directis.

CAPUT LXVII.

Quid agere debeant in via, & in Monasterio post regressum, nec quicquam referant.

Dirigendi Fratres in via, omnium Fratrum, vel Abbatis Orationi se commendent, & semper (a) ad Orationem ultimam operis, commemoratio omnium absentium fiat. Revertentes autem de via Fratres ipso die, quo redeunt per omnes canonicas horas, dum expletur opus Dei prostrati solo Oratorii ab omnibus petant Orationem propter excessus, ne quid forte subripuerit in via visus, aut auditus male rei; aut otiosi sermonis, nec præsumat quisquam aliis (b) referre quæcumque foris Monasterium viderit, aut audierit, quia plurima destructio est. Quod si quis præsumperit, vindictæ Regulari subiaceat. Similiter, & qui præsumperit claustra Monasterii egredi, vel quocumque ire, vel quippiam quamvis parvum, (c) sine Abbatis jussione facere.

DECLARATIO.

Ibi: ad Orationem ultimam.

Pro absentibus orant omnes.

1. (a) Ob hoc in fine Orationis, quam dicimus in Memoriam B. Mariæ Virginis, quæ est ultima Oratio addimus: Divinum auxilium &c.

Ibi: Referre.

2. (b) Curent omnino Patres, ut hæc Pars,

Regule observetur, & transgressores graviter puniantur, quia plurima destructio est.

Confirmatur Regula poena, & describitur.

3. Quapropter, si quis in hoc notabiliter excesserit, dicat suam culpam in Capitulo, & comedat in terra in pane, & aqua in Refectorio, arbitrio Prælati toties quoties contravererit.

Ibi: sine jussione Abbatis.

4. (c) Hæc jussio accipitur aliquando pro licentia, ideo inhibemus, ne quis Fratrum nostre Congregationis sine jussione, vel licentia Abbatis, vel ejus, qui ipso absente, illius gerit vices, extra Monasterium, vel clausuram egredi audeat, graviter si contra fecerit pro qualitate excessus puniendus.

Nemo sine licentia egredietur ex Monasterio.

5. Habita vero licentia, genibus flexis benedictionem petat, tam discedens, quam revertens: qui contra fecerit graviter puniatur.

Flexis genibus benedictionem petant.

6. Nullus nostrorum possit accedere ad Præsidentem, seu Visitatores existentes in alio Monasterio, nisi habita licentia a Prælo, sive ab ipsis Visitatoribus, & Præsidente.

Licentia adest unde Præsidentem, vel Visitatores.

7. Et si quis mutatus habuerit Syndicatum, aut procurationis Mandatum in personam suam a Monasterio a quo recedit, interdicimus, ut penitus non præsumat eo amplius uti, arbitrio Capituli Generalis, vel Regimini. Si aliter præsumperit, puniendus. Et ad cautelam volumus omnino, ut in talium mutatione revocentur hujusmodi Syndicatus, & procuraciones.

Procuratio unius Monasterii non valet in altero.

8. Statuimus etiam, quod licentia eundi ad affines, vel consanguineos visitandos, vel ad alia loca recreationis causa, ultra unius diei iter a Monasterio, in quo petens licentiam deputatus fuerit, a nemine possit concedi præterquam a Capitulo Generali. Quod si quis Prælati voluerit aliquem ex suis Monachis ad aliud quodcumque vicinum Monasterium recreationis, vel negotii privati causa, mittere, non prius id faciat, quam consentiat Prælati ejus Monasterii, ad quod eum mittere intendit.

Licentia pro itinere unius diei, vel plurimum.

9. Si vero intra annum necessitas accideret aliquibus, ultra unius diei iter eundi, tunc Pater Præsidentis, vel primus Visitator illius Provincie, in qua non fuerit Pater Præsidentis, possit prædictam licentiam concedere: hoc tamen addito quod, cum ad beneficium dictorum consanguineorum ire petierint, de cætero ipsorum consanguineorum expensis, & sumptibus vadant, ne Monasteria nostra graventur.

Cujus expensis conscientiam iter.

10. Similiter si Prælatum, vel Monachum, prætextu valetudinis, vel negotiorum ad Congregationem non spectantium, apud Consanguineos, vel Amicos diu commorari contigerit, Monasterium nihil illi subministrare teneatur; et si Cellerarius id facere ausus fuerit, Superiores Monasterii ea dispendia, ut illegitima respiciant, & Cellerarius severe puniatur.

Nullus Prælati eos moneatur.

11. Quod si Prælati mora extra Monasterium tres menses excesserit, Præsidentis, & Visitatores illi Monasterio Administratorem deputent.

Post Prælati absentis triū mensium eligatur Administrator.

12. Prohibemus autem nostris negotia, & lites Consanguineorum, & Affinium, aliorumve secularium amplecti, & præsertim ne ad Tribunnalia quævis accedant, nisi ex urgentissima extrema necessitatis causa a Prælo cognoscenda.

Fratres non assumant secularium negotia.

13. Euntes ultra unius diei iter, portent secum literas testimoniales Prælati sui, sine quibus si fu-

Deferant licentias scriptas.

Si Fratri impossibilia jungantur.

CAPUT LXVIII.

Si cui Fratri aliqua forte gravia, aut impossibilia injungantur, suscipiat quidem jubentis imperium, cum omni mansuetudine, & obedientia. Quod si omnino virium suarum mensuram viderit pondus excedere impossibilitatis suæ causas ei, qui sibi præest, patienter, & opportune suggerat, non superbiendo, aut resistendo, vel contradicendo. Quod si post suggestionem suam in sua sententia Prioris imperium perduraverit, sciat Junior, ita sibi expedire, & ex charitate, confidens de adjutorio Dei, obediat.

Primo difficultate ostendat, dein obediat.

Ut in Monasterio non præsumat alter alterum defendere.

CAPUT LXIX.

(a) Summopere præcavendum est, ne quavis occasione præsumat alter alterum defendere Monachum in Monasterio, aut quasi tueri: etiam si qualiter consanguinitatis propinquitate jungantur, nec quolibet modo, id a Monachis præsumatur, quia exinde gravissima occasio scandalorum oriri poterit. Quod si quis hæc transgressus fuerit, acrius coercetur.

Td veretur etiam consanguineis propter scandalum, sub gravi poena.

DECLARATIO.

Ibi: alter alterum defendere.

1. (a) Caveant summopere Abbates omnes occasiones patrocinandi cuiquam ex nostris contra alium, vel Abbatem, aut Superiorem, nisi iustis, & urgentissimis de causis: hoc enim est maximum discordiæ, & ruinæ Seminarium, in Congregatione; imo etiam, & perniciosissimum inobediendiæ, ac præsumptionis fontem in Subditis, qui se protestos agnoscentes, audent non audenda, non tentanda tentant. In hoc autem Visitatores maxime invigilent, referantque tales excessus (si quos invenerint) Diffinitoribus, vel Regimini, ut suam auctoritatem pro opportuno remedio interponant.

Extenditur quoque ad Superiores, si non adest iusta causa.

Ut non præsumat quisquam aliquem passim cadere aut excommunicare.

CAPUT LXX.

Ut vitetur in Monasterio omnis præsumptionis occasio, ordinamus, atque constituimus ut nulli liceat quemquam Fratrum suorum excommunicare, aut (a) cadere, nisi cui potestas ab Abbate data fuerit. Peccantes autem coram omnibus arguantur, ut ceteri metum habeant: Infantibus vero usque ad quintum decimum annum etatis, disciplinæ diligentia sit, & custodia adhibeatur ab omnibus. Sed, & hoc cum omni mensura, & ratione. Nam in fortiori ætate, qui præsumperit aliquatenus sine præcepto Abbatis, vel in ipsis Infantibus, sine discretione exarserit, disciplinæ Regulari subiaceat quia scriptum est: Quod tibi non vis fieri, alii ne feceris.

Qui, & quomodo cadere, ve excommunicare valeat.

DECLARATIO.

Ibi: cadere.

1. Sed nec etiam increpare tam Professum quam Novitium, seu Commissum, nec alios minores quam

Extenditur Regula ad alios minores actus.

si fuerint inventi, carceri mancipentur. Quas item literas mutati ad alia Monasteria accipiant a Superioribus Monasteriorum, e quibus mutati sunt.

De Monachis anoveidit, eorum itinere, expensis, rebus deferendis, & de aliis.

14. Curantes quoque, juxta Regulam, omne periculum proprietatis evitare, volumus, quod mutati, cum primum ad locum suæ mutationis pervenerint, pecuniam, resque omnes superiori deferant intra triduum, Depositario consignandas, aliter in pane, & aqua jejulent. Quam penitentiam toties iterent, quot diebus id facere distulerint.

15. Et quoniam ex vagatione Monachorum multa oriri possunt scandala, caveant omnino Patres quantum fieri potest, a mutationibus eorum, & præsertim Juniorum, & non Sacerdotum, qui non nisi ex urgentissima necessitate sunt mutandi, & cum hoc acciderit, ad loca viciniora, nec aliter, aliove modo mutentur. Mutati vero recta via proficiantur nusquam declinantes, & notent per ordinem omnes expensas, quas in itinere fecerint.

16. Quod si mutati pecuniam pro vestibus acceptam præter necessarias itineris expensas, in aliis superfluis sine licentia Prælati sui expenderit, ut in eo, in quo deliquerint, puniantur, non teneatur Prælati ipsas vestes eis concedere. Et ad evitandas fraudes scriptum habeant a Superiore Monasterii unde receperint, continens omnia, quæ secum deferunt, tam in pecunia, quam in libris, & vestibus, & ceteris omnibus, reservato Prælati arbitrio circa numerum, & qualitatem librorum ferendorum. Qui sufficientiam, professionem, & indigentiam mutati, necnon distantiam loci considerabit, quod ratio distabit concessurus. Conficiantque aliud scriptum prædicto simile, quod in Monasterio, unde discedunt, relinquunt, quod autem secum deferant Prælo Monasterii ad quod accedunt, statim consignent. Qui contrafecerit jejuret in pane, & aqua in terra in Refectorio, & nihilominus supra dicta facere teneatur, nec possint Cellerarii, aut alii accipere a Fratribus, aut retinere pecunias, aut etiam eas describere in libro computorum.

A quibus, & quot pecuniis pro itinere, sint accepturi.

17. Quo autem ad expensas mutationum, provideatur mutatis a Monasteriis, a quibus recedunt, & servetur modus præscriptus in libello nostro vulgo appellato la Tariffa. Ipsi quoque mutati, portent literas Superiorum suorum præscribentes iter, a quo deviare non possint sub poena carceris. Prælati vero mutati provideantur a Monasteriis, ad quæ tendunt.

Nullus Prælati eos moneatur.

18. Prohibemus insuper ne quovis colore, vel prætextu, Prælati retinere possint Monachos mutatos a quovis Monasterio, quominus ad Monasteria sibi assignata a Capitulo Generali, vel Regimine pergant.

Licentia eundi Venetiarum.

19. Statuimus etiam, quod si qui Venetias accedere voluerint, necessario ultra licentias Prælatorum Venetiarum, habeant etiam licentiam P. Præsidentis, aut Visitatoris unius suæ Provincie.

Si quis a nullo recipietur, detradatur in carcerem.

20. Si qui vero Monachi ob depravatos eorum mores, a Prælati omnibus recusetur, in carcerem Monasterii suæ professionis detradantur, donec respiciant, & benevolos invenerint receptores, prout statuitur in supra dicto Brevis Clementis VIII.